

Įveikti dviračių baimę

Prieš pradėdant, atsakykite į tris klausimus:

1. ar kasryt į darbą važiuojate dviračiu?
2. ar esate važiuavę į darbą dviračiu, vilkėdami prašmatnų kostiumą?
3. ar jums nebūtų gaila už naujus dviračio ratlankius pakloti net 300 Lt?

Jei į visus klausimus atsakėte „taip“, tada tariau: „Ačiū Tau, Dievuli, nes Lietuvoj ne aš vienas toks iškritęs iš normalių žmonių rato“.

Parašysiu Jums apie tai, kaip iš tikrųjų sunku yra kas rytą važiuoti į darbą dviračiu. Patikėkit, tikrai ne dėl fizinio nuovargio. Dėl to, kad esi vienišas arba bent jau mažuma. O jei dar pabandai prasižioti, kad Skandinavijos šalyse darbuotojai, atvykstantys į darbą ekologiška dvirate priemone yra darbdavių remiami papildomu priedu prie atlyginimo (kaip ir nerūkantys, beje), tai sulauki tokios reakcijos, lyg tavo mąstymas būtų kaip mažo žalio ufonauto, kuris neturi smegenų.

Lietuviui reikia mašinos. Patvarios, geros, prestižinės mašinos. Lietuvis nenori vargti ir minti dviračio pedalų. Jis jau nuo „ruso laikų“ kolektyvinėje pasąmonėje nešiojasi vidinį Joną, kurio „koja spaudžia gazą“. Tūlas kartais pamąsto, kad benzinas kažkodėl vis brangsta, bet iš principo kažką pakeisti nesiryžta. Man atrodo, kad lietuvio, vairuojančio mašiną ir tik mašiną širdyje yra daug baimės. Jam sunku suvokti, kad mašinos gali ir nebebūti. Ar taip sunku įsivaizduoti, kad benzinas iš tiesų gali baigtis? Arba, kad ateis diena, kai mašiną prie darbovietės reikės statyti kilometro atstumu, nes paprasčiausiai nebebus vietos arčiau?

Bet kažkur nuklydau. Norėjau parašyti paprastą dalyką – mašina nėra vienintelis ir geriausias daiktas jūsų tingių kūnų transportavimui. Tai daugiau įpročio, požiūrio, perteiktų vertybių ir pasaulėžiūros dalykas.

Štai jums iš asmeninės patirties keletas dalykų, kodėl aš teikiu pirmenybę dviračiui:

1. dviračiui nereikia benzino, jam reikia jūsų raumenų.
2. jį galima prirakinti beveik prie bet ko (blogiausiu atveju - prie pakelės medžio). Pavyzdžiui, savo darbovietėje aš esu antras arčiausiai įėjimo savo transporto priemonę parkuojantis darbuotojas. Prieš mane parkuojasi tik itin desperatiški darbuotojai, kurie turi įžulumo užstatyti mano dviratį.
3. 6 km kelionę į darbą (Kauno m.), kuris prasideda 8 val. ryto, vidutiniškai įveikiu per 20-25 min. Per kiek nuvykstate jūs?
4. Atmetus vieną dieną, kai buvau apsinuodijęs alkoholiu, jau daugiau nei du metus nesirgau jokia rimta liga.
5. Dviračiu nevažinėju tik gruodį, sausį ir vasarį. Tada keliauju viešuoju transportu.
6. Jei man tikrai prisireikia mašinos – skolinuosiu.
7. Esu pats vienas per vieną dieną nukeliavęs iš Kauno į Šiaulius (vieną kartą per Kėdainius, Šėduvą, Radviliškį, kitą kartą – per Kryžkalnį). Nuvažiavus per dieną daugiau nei 150 km supranti, kad tu gali pasiekti tikrai daugiau nei manei. Jei netikite – išbandykite. Tada ir darbdavių keliami tikslai ar kiti gyvenimo iššūkiai, palyginus su šiuo, atrodo kažkokie nerimti... Prisiminiau, kad S. Daukantas, norėdamas studijuoti Vilniuje, pėsčiomis įveikė atstumą nuo Papilės iki Vilniaus. Kur šiais laikais sutikti tokį valios ryžtą demonstruojantį žmogų? Ar jūs sugebėtumėte nueiti iki savo darbo pėsčiomis?

Klausimas pabaigai. Ar tikrai žmonija pasiekė tą ribą, kad geriau už mašiną nieko nebėra? Ar tik nebus taip, kad pernelyg komfortiškai įpratome gyventi ir senokai bebuvome tikrai surizikavę ar turėję tikrai sudėtingų iššūkių gyvenime?

Linkiu išgyvendinti iš vidaus visus tuos pasimetusius, gazą spaudžiančius Jonus ir atrasti drebantį, bijantį save. Ištraukti jį iš dienos šviesą ir leisti jam gyventi. Važiuoti dviračiu į darbą nėra lengva, nes būsite išskirtinis, keistas, „netokskaipvisi“. Išdrįskite būti savimi.

Timas Petraitis
paimta iš <http://vartok.dar.lt>

„Visi, kurie važinėja dviračiu, yra mano draugai“ – taip savo knygą „Naivus. Super“ pradeda Erlend Loe. O man belieka tik jam paantrinti.